

کنگره بین المللی علوم و مهندسی

آلمان - هامبورگ

اسفند ماه ۱۳۹۶

Interpretation and Meaning of the Atmosphere of Sensation and Silence in Architecture

شناخت و معنای اتمسفر حسی و سکوت در معماری

سید محمد علی جورسرایبی^{*۱}

۱- کارشناس ارشد مهندسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم تحقیقات، تهران (alijo1994@gmail.com)

چکیده

معماری بیش از آن که صرفاً خلق فضایی برای محافظت از انسان باشد، باید خلق محیطی باشد که کاری کند حسی به مردم منتقل شده و در آن رویا پردازی کنند. باید این ایدئولوژی مصرف محور و نگاه صرف عملگرا را از معماری برداریم، معماری باید قادر باشد که مخاطب را به تفکر وا دارد. تمام ساختمان های بعد از پست مدرن که توسط معمارانی شهرت طلب طراحی شده عمیقاً از نظر روانشناسی تهی از حس هستند و قدرت تبدیل شدن به یک هولوگرام محیطی برای شکل دهی به یک هویت در حافظه ی انسان را ندارند، اما ما قرن ها شاهد بودیم که معماری کلاسیک این توانایی را داشت که کاملاً از نظر روانشناسی برای کابرن خود تبدیل به یک کارکتر شخصیتی شود، معماری باید به اندازه ای با دیالکتیک حسی فضا هماهنگ شود که دیگر در چشم انسان به دیده نیاید، این بدین معنی است که بنا به جای هیجان زده کردن مخاطب خود و درگیر کردن حواس برای کنکاش در معنای فرم درونی و بیرونی آن، سکوت کند و با سنگینی . سادگی حسانی خویش از راه زبان بدن و در یک سیر زمان مند به انسان اجازه ی تفسیر و توسعه ی ادراکات و تاویلات مفهومی را بدهد. در ای مقاله تلاش شد تا از این مفهوم ناب که حالا بیش از پیش نا آشنا و دست نیافتنی به نظر میاید، پرده برداشته و به رمز گشایی ماهیت آن بپردازیم. و در این کشف از آثار برجسته ی معمارانی که در این مسیر موفق بوده اند نیز بهره جسته ایم.

کلید واژگان

دیالکتیک سکوت، معماری، زبان بدن، رویای متجسم، نور، اتمسفر فضا،

مقدمه

سکوت به معنای بسیار بسیار آرام نیست، سکوت چیزی است که در جسمیت معماری می توان آن را تهی از نور نامید. بدون ظلمت، طلب بودن، سکوت یعنی معماری بتواند به گونه ای با خیال و جسمیت انسان عجین شود که دیگر تمایز و مصنوع بودن آن احساس نشود، آنقدر آرام به دیده آید که مخاطب را به عمل باز دارد و هیجان را به عقب براند. در گذشته نور و